

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: FERENCZY MARGIT. (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Sárkányeresztés.

VII. ÉVFOLYAM
8. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. ÁPRILIS
15.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87

Hála.

*Ki a száraz ágból virágokat fakaszt,
A mi édes Atyánk adta a szép tavaszt.
Ránk tekintett szeme csillogó sugára,
Nem pusztá a mező, bársony terül rája.*

*Rügy fakad az erdőn, virág az aljára,
Megcsendül a fák közt madarak danája.
A zengő énekkel, virágillattárral,
Szívünk imádsága, Atyánk, hozzád szárnyal.*

Holstein Mária.

Hogy írjuk?

Akik anyanyelvüket szeretik és megbecsülik, azok azon lesznek, hogy ezen a nyelven helyesen írjanak és beszéljenek. Ám, ha nem ismerik a szavakat külön külön, hogy tudják azt helyesen leírni? Azért közöljük éppen a „Hogy írjuk“ rovat szavait, hogy azokat minden kis olvasónk fokozott figyelemmel olvassa el és jól jegyezze meg magának.

edz, edző, én edzek, te edzel, ő edz, mi edzünk, ti edzettek, ők edzenek; múlt időben: én edzettem, ti edzettetek, ők edzettek; jövő időben: én edzeni fogok; edződik;

effajta, egészség, égettszag, egetverő, egetvívó, egy, eggyel, egyáltalában.

FALUSI SIRFELIRAT EGY JÓ ATYAFIRÓL.

*Hólyagos Pál
Sokat kapál-
t életében.
Még hót télben.
Jó ember vót,
Még a meghol-
Tában is ír-
Galmas vót: ír-
Ta a végren-
Deletében:
Osszanak nyü-
Ves vackort hű
Rokonai
Közt ki, mert i-
Gen szereti
Őket.*

Gyűjté: F. Z. bácsi.

Kertészkedjünk kis cimborák!

Kertészkedő kis cimboráinknak üzenem, hogy a kerti munkálatokat most már megkezdhetik. Az idén nehezen bomlott ki a tavasz, de az időjósok szerint annál szebb lesz és hosszabb az ősz. Ládákba, cserepekbe palántázni, sőt egyes magvakat a szabad földbe is lehet már vetni. Ebben a hónapban, ha kicsit megkésve is, vethetjük az oroszlán-száj, dohányvirág, petunia (palántázandó), százszorszép (ápr. hó végén, május elején szabad földbe is vethető), estike, hajnalka (szabad földbe), őszirózsa, viola (palántázandó), kisasszony cipellő, verbéna (palántázandó) magvait.

Meg ne lanyhuljon kis kertészek a tevékenységetek. A kertészkedés a leghasznosabb és legszebb foglalkozások egyike.

Az életre való kis cimborák már megkezdték a kertészkedést.

Nyelvgyakorló.

Némedi pap ide mén.
Próbáljátok visszafelé olvasni.

Ki tudja szóhiba nélkül, gyorsan, tízszer elmondani:
Kék pap?

Humor.

A szerény ember.

Bugyuta Péter a vízbe esik és kétségbeesetten kiabál:
— Segítség! segítség!
Tephencz János a parton meghallja:
— Na, na! Nem kell annyira kiabálni! Én sem tudok úszni, még sem csinállok olyan nagy hühöt belőle!

Tavaszi vers.

Irtá: Zombory Sándor.

Minden tavasz azt hirdeti,
Vége van a télnek.
Hogy a lombjáhullajtott fák,
Nem haltak meg, élnek.

Velök együtt újra éled
A mi szívünk vágya.
Mert a tél csak a tavasznak
Álmot adó ágya...

Míg a földünk a hó alatt
Nyugszik szép csendesen,
A tavasz már azon fárad:
Életre kelhessen.

Mese a Jóság és Gonoszság tündééről.

Soós Nusikának, kis tanítványomnak
szeretettel: Horváth Sarolta.

Illatos, susogó fenyőerdő közepén laktak a tündérek, egy-egy virágkehelyben, lombok alatt. Onnan jöttek elő holdvilágos este-ken, hogy vidám táncot lejtessenek a tisztáson, libegő fátyolruháikban.

Legszébb és legjobb volt közöttük az a tündér, aki a szikláról alázuhanó patak kristályvizében lakott. Aranyos, hosszú haján, mint gyémántszemecskék szikráztak a holdfényben a vízsepek. Kezében aranyliliomot tartott, melynek minden suhintására jóság született az emberek szívében szerte a világon. És, mikor Jóság tündér látta, hogy valahol szükség van rá, hamar megsuhintotta varázs-liliomát s akkor pusztulnia kellett a Gonoszságnak. Szerette is mindenki Jóság tündért, különösen a tündérek.

Csak egy valaki nem szerette, mert haragudott rá a jóságaért, irigyelte szépségeért. És ez a valaki az édes testvére volt, akit mindenki Gonoszságnak hívott. Nem nyugodott Gonoszság addig, amíg el nem tette lábálól jóságos testvérét.

Mikor egy holdvilágos, csillagfényes nyári éjszakán, — otthagya harmatos, kristályos lakhelyét, — Jóság is táncra perdült a kis tisztáson, odaosont Gonoszság és elvette a fűre fektetett varázliliomot.

Amint gonosz kezeiben érezte a jóság aranyvirágát, nem nyugodott addig, míg mindenki rosszat nem tett. A kis tündérek szétkergette a világ minden tájára, testvérét, Jóság tündért pedig csúnya, hosszú-

orrú öregasszonnyá változtatta át. Lakóhelyül a messze, kopár sziklák közt levő barlangot nevezte ki. — Ott élt aztán Jóság, csúnya öregasszony képében. Az emberek nem tudták, ki volt azelőtt, hogy került oda! Csak messziről látták torz alakját, púpos hátát és, ha valahol megjelent görbe botjával, ijedten menekült gyermek, ember, állat. Jóság, — akinek szíve tiszta és jó maradt, — fájó szívvel látta ezt és lassan visszahúzódott az emberektől. Barlangja környékét soha el nem hagyta, csak onnan nézett vágyódva a kéklő messzeségbe.

Gonosz tündér pedig a varázliliommal bejárta az egész világot. Előbb mindenütt örültek jöttének, mert megtévesztette őket az aranyliliom. És Gonoszság boldogtalanná tette az embereket! Aki közelébe került, annak nemsokára fájó könnyek hullottak szeméből. Égő falvak, jégverte mezők, lefagyott gyümölcsösök, kiáradt, megvadult folyók, kétségbeesett emberek maradtak mögötte. Ő pedig vad kacagással rohant tovább, hogy pusztává tegye az egész szép világot, melynek egyedül akart ura lenni.

Vad száguldásában egy kicsiny árva leánykára talált, aki báránykakat legeltetett a meredek, sziklás oldalon. Hogy annak is bánatot okozhasson, ellopta a legkedvesebb bárányát, eldugta a sziklák között egy szakadékban. A kislány késégbeesve kereste kedvenc állatkáját s már-már megtalálta. Ekkor a gonosz, kegyetlen tündér mérgesen meg-

suhintotta az aranyliliomot s erre a suhintásra a kislány kétségbeesve sikoltott fel:

— Jaj, Istenem, nem látok! Megvakultam!

Gonosz tündér csak ezt akarta. Kárörvendő kacagással robogott tova.

A kis vak leányka pedig tapogatózva indult neki a hegynek, hogy a báránkjáját megkeresse. Világtalan szemeiből patakzotak a könnyek, gyenge lábai tapogatták az utat. Nagyon lassan haladhatott szegényke, hiszen éjszakai sötétség vette körül. Azt sem tudta, hol, merre jár.

Jaj, ha látott volna, nem ment volna arra, mert közeledett a csúf öregasszony barlangjához, akit ugyan még nem látott, de az öregek azt mesélték róla, hogy nem lehet jó, mert csúnya, mint maga az ördög nagyanyja.

Ezen a napon is ott állt szegény Jóság tündér a barlangja előtt és fájó szívvel nézett a völgybe, az emberlakta vidékek felé. És egyszer csak megpillantotta a lassan felé feljövő piros ruhás kislányt.

Ó, hogy vágyott már az emberi hangok után! Hogy szeretett volna megsímogatni egy-egy szenvedő homlokot! De mindenki félt tőle, messze elkerülték. Ez a kislány is hanyatt-homlok fog menekülni, ha megpillantja őt.

De nem így történt. A vak gyermek egyre közeledett és akkor sem futott el, amikor megérezte a Jóság feléje nyújtott kezét. Nem látta a csúnyságot, csak a jóságot érezte fájó kis szíve. Könnyek között mesélte el, hogy mi történt vele és kérte, hogy ne engedje, ne küldje el innen, mert el fog pusztulni.

Jóság tündér rút kezeivel lágyan simogatta meg a kislány világtalan szemeit. Erre a simogatásra felkapta a gyermek a fejét, szeretettel ölelte magához a csúnya öregasszonyt. Jóság érintésére visszanyerte szemvilágát s mikor meglátta, hogy ki áll előtte, előbb ijedten hullottak le kezei. De azután ujjongva vetette magát a Jóság nyakába, azt kiáltva:

— Nem, nem félek tőled! Te visszaadtad a látásomat és én szeretlek téged. Hiába vagy csúnya, nem lehetsz gonosz.

És ebben a percben édes muzsikaszó hangzott a barlang mélyéből s nemsokára megjelent a Tündérkirálynő sok kis tündérel. Kezében hozta a varázsliliomot s megsuhintotta a levegőben. A suhintásra eltűnt az öregasszony s ismét ott volt csillogó vízcepp ruhájában, igazi szép arcával Jóság tündér.

A Tündérkirálynő megsokallta a Gonosz tündér garázdálkodását és számúzta őt Jég-

országba. A tündérek pedig visszaköltöztek a fenyvesbe, virágkehelybe, holdsúgarba, a csobogó patakba. A Gonosz tündér helyett a kis pásztorlánykát vették maguk közé. Ma is ott élnek mindnyájan, jóságot, szeretetet küldenek onnan a gyermekeknek.

Tárd ki te is szivecskédet, hogy minél több jóság és szeretet áradjon bele!

A gyermekek neveléséről.

Volt egyszer egy özvegy, s ennek egy fia, akire úgy vigyázott, mint a szemére.

Soha meg nem fedtte volna a fiát, Isten örizz! — A fiú nem félt senkitől és úgy nőtt fel, mint egy kerítésmelletti gyom. Senki sem szolgált jó tanáccsal neki. A szégyent és félelmet nem ismerte. Amikor nagyobbacska lett, az anyjára is kezét emelt, aki nem volt képes megdorgálni a fiút.

A fiú inkább az uccán nőtt, mert az özvegynek nem volt mit segítenie. És mert szegény is volt, örvendett, ha néha-néha a fiú hozott neki egyet-mást. De sohasem kérdezte, honnan vette a magával hozott dolgokat, s ha lopta, hogy vigye vissza.

Nap nap után így telt el, s a fiúból legény lett és vele együtt a legnagyobb bűnök is megnőttek; tolvajlási szokásait el nem hagyta.

Egyszer a nagyúton néhány ökröt és lovat lopott, s egy messzi vásárba hajtotta, hogy eladja őket. A károsultak azonban rátaláltak, rábizonyították a lopást és törvény elé állították. — Akkoriban a marhatolvajokat felakasztották. A bíró elhatározta, hogy felakasztatja az özvegy fiát.

Az ítélet végrehajtása napján, amidőn a feje felett érezte már a kötelet a legény, így szólt a hóhérnak:

— „Ej, hagyj meg engem egy keveset még az életben és hívd ide azt az öregasszonyt, mert az az én anyám; mondani szeretnék valamit neki.“

Az öregasszony a fiú felé lépdégt. Az megkérte, hajoljon közelebb a fülével, mert sügni szeretne valamit. Hirtelen a tolvaj megragadta fülénél az öregasszonyt, majd leharapta a fülét.

— „Igy kellett tennem veled, hogy megismerjen az egész világ. Mert, ha igazi anya lettél volna, akkor jól megvertél volna, amikor az első lopott holmit vittem neked és ma nem látnál a bitófán.“

M. Lupescu után románból:
Szöcs Béla.

Nyuszi Pista viselt dolgaiból.

Elmeséli Dezső bácsi.

IV.

A nyúl szülők, amint mondtam, nagy betegek lettek. Nyúlmamának a fejére vizes kendőt tettek, viszont forró téglát került nyúlápó hasára. Ott feküsznek egymás mellett dideregve, fázva. (Kolera-e? Hideglelés? Vagy tán egyéb fránya?) Elég az, hogy Pista fiú mintha szégyenkezne... mintha bántaná a sok, sok kínos emlék... A lelki gyötremeim kissé furdalgatja... Javulást ígér és erre szavát adta. Igen ám, de ej... ej! Ki hallott ily dolgot? Becsületszó helyett **gecsületszót** mondott. Gecsületszó semmit sem ér, jól tudja ezt Pista. (Huncut kacagását alig tartja vissza.)

— Beállok cserkésznek! Ott jóra tanítanak! Ugye apám, anyám, ott tán megjavítanak?! (Igy szólt, bár érezte, hogy a nagy ég alatt, ő bizony tovább is „csirkefogó“ marad.) Anyja s édesapja hittek a szavának, megbékélve néztek reá, s bízva mosolygának. A betegek, szerencsére, a gecsi-let-mondást nem is vették észre.

Tölgyerdő közepén, vagy még azon is túl, cserkészetbe tömörült minden ügyes, kis nyúl. Egy szép tisztás helyen volt a gyakorlótér. A rosszak számára barlang volt a kótér. Oda zárták a rendtlenkedőket, csak így szoktathatták fegyelemre őket.

Pista jelentkezett a cserkész sorba. A parancsnok előtt magát meghajtotta.

— Cserkészmester uram, — így szólt Pista úrfi — mátol kezdve én is beállnék tanulni!

„Ismerlek jól, Pista. Hát megjött az eszed, hogy az élet útját úgy komolyba veszed? Rendben van. Örülök, hogy jó útra léptél. Nincs is példásabb a szelid cserkész-népnél!“

Erre Nyuszi Pistát mindjárt felavatták. Kalpag került a fejére, lábára meg nadrág. A nadrág az pepita volt, nem volt rajta sem lyuk, sem folt. Új volt, mintha mai lenne. Büszkélkedett Pista benne.

„És most“ — szólt a mester — „folytasuk hát szépen... Amit magyaráztam, mindjárt ki is kérdelem... Hát mi lesz a dolgod, Ugri, ha közelg a róka?“

— Ilyenkor, ha szégyen is, de hasznos a futóka! Ne kezdjünk beszédet a róka komával, hanem fussunk, fussunk hegyen, völgyön által! —

„Jól van, Ugri! Hátha domboldalban állasz, le- vagy felszaladsz-é? Mi erre a válasz?“

— Lehetőleg mindig dombra igyekezzünk! Le a völgybe futni a mi veszedelmünk. Mert a nyúl bucskázik lefelé futtába, s beütheti pisze orrát kőbe, avagy másba! —

„Nagyon jó a válasz, jobb nem lehet ennél! Látszik Ugri Jancsi, hogy mindig figyeltél. Új le fiam! Jeles! Jó cserkész leszel te! Nem is jut a róka soha közeledbe!... No de lásd, Nyuszi Pistát... Hé, mit csinálsz ottan?“

— Hát egy pimasz fenyőrigót kővel jól megdobtam. Nem tetszett az éneke, megcsaptam hát... hehehe!

„Ejnye szedte-vette! Célba lövögetsz te? Előtted a böles oktatás úgy látszik, hogy éppen semmi!... Amit Ugri felelt, meg tudnád-e ismételni?“

— Miért ne tudnám, kérem!? Felelek, csak kérdjen! —

„Hát ha téged megkergetnek, völgynek szaladsz-e vagy hegynek?“

— Arra megyek, én azt hiszem, amerre a lábam viszen! —

E válaszra a cserkészek nevetgélve összeszenéztek.

Zavartan hebeg most Pista, s Marci halkán felszólítja: — Sújál nekem, mert hogyha **nem**, úgy megváglak, hogy nekimesz a tölgyfának...

S mivel Marci mégsem súgott, Pista bizony belerúgott.

Dühbe jött a cserkészmester.

„Tartsd a markod!... No még egyszer!“

— Jaj, jaj, jaj, jaj, húj de forró! Éget, mint a tüzes golyó! —

„És még egyszer... Türed csak szépen! Tized adok mindenképpen.“

Pista már az első botra azonnal megugrott volna, de sajnos a cserkész társak körülötte útát álltak.

Topog, makog, s kiabálja: — Ez gyilkosság! Ez nem járja!

„Ha nem járja, kezdjük elöl!“

— Húj, elég! A méreg megöl! —

„Dehogya öl meg! Ez így dukál. Érdem szerint ide jutál. Negyedik! Ne kapd a marokod! Lábra húzok, ha nem tartod!“

— Jaj öt!... Jaj hat!... Jaj hét! —

„Pont nyole!“

— Hogy lehet ily durva pokróc? —

„Ez meg itt a kilencedik... És most a tiz következik... Így nó lelkem, ugye menten kikaptad a porciódat? Cserkésznek te nem való vagy! Szentelen vagy, rendetlenkedsz, belóled így semmisen lesz. A nadrágot húzd le gyorsan! A kalpagot vedd le nyomban. Itt most nem használ a bánat, húzd csak le a pepitádat!“

Dacos arccal mondta Pista: „Leszerelés nem lesz itt ma!“ S egyet ugrott, mint a szöcske, mindhiába álltak körbe, kikerült a környezetből.

Megfogják-é? Mindjárt eldől.

Versenyfutás keletkezett, húszan úzve, hajtvá egyet. Pista rohan, mint a szélvész! Bolond, aki mostan szétnéz! Csak előre! Oh, hiába!... Sántikál az egyik lába... Megdagadt a botütéstől...

Egyszer csak a magas égből egy sasmadár reátámadt.

— Megfogtam a pepitádat! — ezt vijjogta, s vitte Pistát, vitte... vitte... a fészkebe egy nagy szirtre.

A húsz cserkész micere, mukkra, úgy szétszaladt, hogy utánuk nyom sem maradt.

De a sasnak nem volt szerencséje, mert egy vadász bukkant im' eléje.

Puff! — durrant a fegyver csöve s a nagy madár általlóve, Pistával zuhanni kezdett.

No, ez újabb cifra kezdet!

... Jól kezdődött Pista dolga. Sértetlenül ért a porba. De a sasnak — holtra válva — véres volt a tolla, szárnya.

A vadász úr Pistát szépen felemelte, aztán jókedvűen táskájába tette. „Otthon egy tyúkketrec lesz majdan lakásod, s Feri, Pali, Bandi lesz játszópajtásod!“

Jól hallotta mindezt a reszkető Pista. Hogy nem lesz rossz sorsa, az e szerint tiszta. Persze azt nem tudta, mit a vadász gondolt. De szegény Pistának, hogy nem tudta jobb volt! Minek is tudná meg a tervet egészen? Hogy majd miegymással meghizlalják szépen?! Minek is tudná meg, hogy majd utoljára egy víg nyúlvacsorán gombóc lesz a társa?!

(Pista további sorsát is azonnal elmondom, csak előbb ki kell puhatolnom kellő pontossággal, hogy mik történtek vele a ketrecbörtönben.)

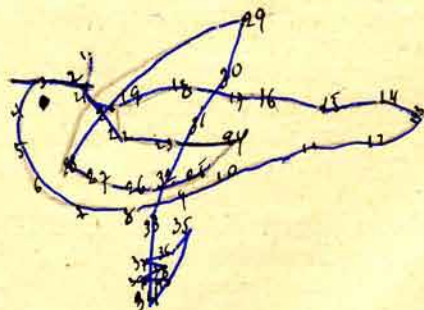
A hamelni patkányfogó.

Németből: *Grimm* testvérektől.

Fordította: *gr. Bethlen Katinka.*

1284-ben egy különös ember jelent meg Hemelnben. Tarka ruhája volt és ezért „Tarkának“ nevezték. Patkányfogónak adta ki magát, és megígérte, hogy egy bizonyos pénzüsszegért megszabadítja a várost az összes patkányoktól és egerektől. A polgárok beleegyeztek és biztosították neki a jutalmát. A patkányfogó elővette sipját és belefújta, erre mindenünnen előjöttek a patkányok, egerek és köréje gyűltek. Mikor gondolta, hogy nem maradt hátra egy sem, elindult az egész csapat követte, ő pedig a Weser-folyóhoz vezette az állatokat. Ott levetette ruháját és bement a vízbe. Erre az összes állatok szót fogadtak neki, utánamentek és mind a vízbefulladtak. Miután a polgárok megszabadultak az állatoktól, nem akarták megadni az ígért jutalmat, mire a patkányfogó dühösen elment. Junius 26-án megint megjelent egy vadász alakjában, nagy piros kalappal. Sipolva járt be minden uccát. Ez alkalommal nem patkányok és egerek jöttek, hanem gyermekek futottak hozzá számmal. Az egész csapat követte. Akkor kivezette őket a hegyre, ahol eltűnt velük. Ezt egy dajka látta, aki gyermeket tartva karjában, követte a csapatot, de aztán visszatért és elmondta a hírt a városban. A szülők kifutottak minden kapuból és gyermekeik keresésére indultak. De hiába. Összesen 130 gyermek veszett el. Azt mondják, hogy ez tényleg megtörtént. A monda szerint pedig a patkányfogó Erdélybe vezette a gyermekeket. Ezeknek utódai a szászok. (Hameln Németországban van. A Weser-folyó közelében fekszik, nem messze Hannovertól.)

Találós kép.

Találjátok ki, mit ábrázol a fenti kép?

Tavaszi játék a szabadban.

A tavi tündérek.

Szindarab Anyák-napjára.

Irta: Móráné Ösz Rózsa.

Színfal: Tópart a háttérben, nád és káka látszik, a színpad is náddal van díszítve.

Szereplők: 1. Vízitündér, 2. Vízitündér, 3. Vízitündér, 4. Vízitündér, Irmuska 10 éves kislány, Irmuska anyja.

(A vízitündérek szitakötő szárnyakkal, fehér ruhában, fehér cipőben, vagy harisnyában.)

Vízitündérek (karban szavalják):

Csobbanó vízben
Táncoló csónak
Könnyű szellőben ringadoz.
Ezernyi édes
Táncoló fényes
Halacska ugrál, vígadoz.
Fenn a magasban
Pacsirta hang van,
Kelepelve jön a gólyamadár.
Tarka vadrucák
Tollukat mossák,
Mindent a tavasz aranyoz be már!

(Tánc lépésben végigjárják a színpadot.)

I. Vízitündér (karját széttárja): Oh te áldott tavasz, milyen édes, milyen drága vagy te!

II. Vízitündér: Jó volna, ha mi is vígan táncolnánk, mint a tavaszi szellő!

(Körbe járják a színpadot és tetszés szerinti táncmozdulatra éneklük a „Marossszéki piros Párizs“ dallamára:

Milyen édes a tó vize,
Kis tündérem gyere ide.
Nézd a napot, nézd a tájat,
Simogasd a kis rucákat

nagyvigan.

Ezüstös a tónak habja,
Sok kicsi hal vígan lakja,
Darúmadár, gólyamadár
Labickolva mind erre jár

Igazán.

Ringó erdő, susogó nád,
Sok-sok vadnak védelmet ad.
Elrejtí a madárfészket,
S nekünk mesél szép meséket

Igazán.

III. Vízitündér: Ah! emberi lépteket hallok. Rejtőzzünk el gyorsan. (Mind el.)

Irmuska (10 éves kislány, kötővel, kendősen): Olyan szép éneket hallottam erre és mégsem látok senkit. Vajjon kik énekeltek itt?

(A négy tündér hirtelen előlép.)

IV. Vízitündér: Miért jöttél ide, te kis leány?

Irmuska: Istenem, én Istenem. Ne bántsatok, amiért most engedetlen voltam és kérekedés nélkül jöttem el hazulról, azért én nem vagyok rossz leány. Anyám! Édesanyám!

I. Vízitündér: Úgy, most már tudom, a gyermekek rossz és engedetlen fajtájához tartozol, akik szüleiket folytonosan csak szomorítják. Állj elénk, mi majd ítélkezünk feletted!

Irmuska (térdre hull): Jaj, jaj, ne bántsatok, csak most az egyszer, soha nem leszek többé engedetlen. Jaj, anyácskám, anyácskám!

III. Vízitündér: Ismerjük az ilyen ígéreteket, amíg a bajtól megszabadultok, mindent fogadtok és azután mindent elfelejtetek. Valld be, mit cselekedtél?

Irmuska: Anyácskám ma nagymosást tartott és megparancsolta, hogy én vigyázzak

a kistestvérekemre, amíg ő elvégzi a dolgát. Én jól tudom, hogy neki mindig annyi a dolga, hogy az egyiket végzi, a másikat kezdi. Éppen ezért, mikor elment ruhát tisztálni a kúthoz, én otthagytam a kistestvérem és kiszöktem a tóhoz. Rucatojást akarok szedni és abból majd rántottát készítek.

II. Vizitündér: Most már tisztába vagyok veled. Otthagytad a kistestvéred és nem gondoltál arra, hogy annak valami baja történhetik. Nem elég az engedetlenséged, még rossz és gondatlan is voltál. Itt meg bemásznál a mély vízbe, csupán azért, mert vadruca tojás rántottát kívánsz.

III. Vizitündér: Most azért alaposan megbüntetünk. Levetköztetünk és megtáncoltatunk a tó vizében és még a tó mélyében is, hogy elvegyük a kedvedet a tavon való mászkálástól.

(Kötényét, kendőjét ledobják róla.)

Irmuska (sír és sírva kiált): Anyám! Édes jó anyám!

(Kintről hangok hallszanak.)

Irmuskám! Irmuskám! Itt jött előttem, látom a lábnyomát. Hol lehet? Hol lehet?

I. Vizitündér: Ah, anyácskád keres, de mi nem engedünk oda. (*Elviszik a kisleányt.*)

Irmuska anyja (bejön sötét ruhában, zsebkendővel a kezében, sír. Keres mindenfelé, meglátja a ruhákat): Itt van a ruhája, de *Irmuska* sehol, sehol, bizonytalán fürdeni jött és beleesett a tóba. Oh, drága gyermekem, hogy nem tudok mindig reátok vigyázni, de annyi a dolgom mindennap, hogy nem győzöm. (Sír.)

Irmuska (kiszalad a tündérek kezei közül): Anyám! Édesanyám! Itt vagyok! Ne sírj! Csak most látom, mennyire megsomorítottalak, édes jó anyám! Bocsáss meg, bocsáss meg!

Anyja: Kisleányom, drágám, csak hogy itt vagy! (Öleli csókolja.)

Irmuska: Nem haragszol, édesanyám? Nem haragszol?

Anyja: Az édesanya minden haragot felejt, ha gyermekét veszélyben látja.

Irmuska: Te áldott jó édesanyám, hogy is tudtam a te ióságos szívedet olyan nagyon megbántani. Többé soha, soha ilyen rosszat nem teszek.

Anyja: Menjünk, mert kistestvéred, úgy hallom, kiált és sír.

Irmuska: Honnan hallod, édesanyám ezt?

Anyja: A szívemmel hallom a sírást és a jajszavakat. Akkor is hallottam, mikor te ki-

áltottál és azért jöttem ide. Megéreztem, hogy bajban vagy.

Irmuska (megöleli anyukáját): Akkor menjünk, édes jó anyám.

(A négy tündér előjön.)

I. Vizitündér: Halljátok tündérek, szép az élet Tündérországbán is és én mégis jobban szeretnék földi gyermek lenni. (*Szomorúan leül.*)

II. Vizitündér: Ugyan, mi hiányzik a boldogságodhoz? Van szép ruhád, víg életed!

III. Vizitündér: Tánc, dal, amennyire kedved van.

IV. Vizitündér: Nem kell éhezned és nélkülözned, mint sok szegény földi gyermeknek.

I. Vizitündér: De mines édesanyánk. Oh! talán még éhezni is tudnék, ha valaki olyan szeretettel, olyan lélekből megcsókolna, mint ezt az engedetlen kisleányt az édesanyja.

(Függöny.)

Pattogatott kukorica.

*Csiri-csári vidám lárma,
Körbe-körbe, karikába
Ugrádozik a sok gyerek,
Versenyt kacag, versenyt nevet.*

*Kör közepén lobog a láng,
Rostát fõrgat édesanyánk,
Kukorica a rostába,
Ezért van a vidám lárma.*

*Ide pattog, oda pattog,
A sok gyermek gyorsan kaphod.
Kis kötényke telis-tele,
Több már nem is férhet bele.*

*A friss gyepre lecsücsülnek,
Minden szemnek úgy örülnek,
Rágicskálják mohó vágygal,
Gyermeki szent boldogsággal.*

*Jobb tán nincs is a világon!
Põrgetve a piros lángon.
Rõzse fényben ica-rica,
Pattogatott kukorica.*

Kirjárné Kovács Emma.

Komoly beszélgetés.

Irtá: Károlyi Lajos.

Néró pajtás nem szeretlek,
Nem ilyen voltál te régen,
Mikor együtt játszottunk a
Pipacs-himzett piros réten.

Már megbocsáss, úgy látom, hogy
Nem vagy kedves mostanába.
Tudod miért? Megmondom. Mert
Nem jártál az iskolába.

Eddig, hej, mennyit játszottunk
Te, meg én, a Julikával,
A szomszédék piros arcú,
Szőke hajú kis lányával.

Aztán tegnap, — nem szép tőled, —
Eltépted a ruhácskáját.
Sírókára húzta szegény
A mosolygó szájacskáját.

Néró pajtás, vége köztünk
A régi jó barátságunk.
Megmondom én, akármilyen lesz,
Meg én az édesanyámnak.

És hogy ne beszéljek neked
Annyi sokat itt hiába:
Holnap reggel beiratlak,
Be, a kutya-iskolába.

Ott meghúzzák a füledet,
Mind a kettőt, majd meglátod.
Azt én mondom, mint eddig a
Te legigazibb barátod.

De, ha mégis úgy gondolnád,
— Pszt, füle van fünek-fának, —
Menj el, kérjél bocsánatot,
S csókolj kezét Julikának.

Csevegés Tudóka Ferkóval.

Az emberi hajszálakról.

— Édesapám, van olyan ember, akinek a fején megszámlálta már valaki a hajszálakat?

— Hogyne, édes fiam, a statisztikusok és tudós bogarászok mindent kiszámítanak, még azt is, hogy valakinek hány vörös, meg hány fekete hajszál van a fején.

— Hát az nem mindegy, hogy valakinek milyen színű a haja?

— Nem bizony, Ferkó fiam, — éppen a szín mutatja meg, hogy valakinek több hajszála van, vagy kevesebb. Pl. a vörshajú embereknek csak 30.000 hajszáluk van általában, a feketéknek 100—110 ezer. Legtöbb hajszáluk a szőkéknek van, 150 ezret is számoltak már egy ember fején.

— Nagy türelmének kellett lennie annak a tudósnak, aki százötvenezer hajszálát megszámlált egy ember fején.

— No, ha már a hajról beszélgetünk, még érdemesnek találok megemlíteni, hogy a nők hajhosszúsága 50—80—90 cm-re is megnő, a férfiaké is megnőne, ha meghagynák, de ők állandóan visszavágják. A hajszál hat év alatt nő ki egészen, akkor kihullik, a természet ezeket ujakkal pótolja.

A felületes olvasó azt gondolná, hogy a fenti tudósok megállapításai hajszálhasogatások csupán. Pedig tudomány szempontjából minden ilyen bogarászásnak haszna van, melyet jeles tudósaink egy tárgy körben folytatnak.

Az ókori háborúuk idejében nem egyszer használták a hosszú, erős női hajszálakat a háborúba induló ifjak íjjainak húrjához. Ma már a hajnak, különösen a nő hajnak, nincs ilyen rendkívüli jelentősége. Inkább csak dísz az a nők fején.

Szerkesztő néni.

A IV. toborzóverseny eredménye.

A húsvéti számmal záródott le a IV.-ik toborzó verseny, amelyet még tavaly húsvét után tüztünk ki. Minden évben van nagy toborzó versenye az Új Cimborának, amely húsvétól húsvétig tart. Azért is kapcsoljuk a húsvéhoz a toborzó verseny lezárását, hogy az ajándékokat a gyermekek húsvétra megkaphassák. A húsvét az Új Cimborának külön is ünnepe, ilyenkor van az indulása évfordulója, örvendezzenek hát kétszeresen azok, akik a toborzóban is résztvettek! Az elmúlt év folyamán igazán dicséretreméltó buzgósággal toboroztak egyesek, de bizony voltak nagyon sokan, akik egyáltalán nem toboroztak. Ez bizony szégyen, különösen azokra nézve, akik városban laknak s alkalmuk volna más gyermekeket is megnyerni arra, hogy rendeljék meg az Új Cimborát.

Ez a kis lap minden magyar gyermek képes kis ujságja, amelyet *ismerni és olvasni kötelesség, de terjeszteni is kötelesség.*

Most örvendezhetnek azok, akik nem sajnálták a rábeszélést, mert szép ajándékot kapnak. Könyvet, festék- és írókészletet, bélyegalbumot, különböző virágmagvakat, arany-szív imakönyvjelzőt, fényképezőgépet, s más hasznos és szép dolgokat.

De bezzeg, akik nem toboroztak, azok nem nyernek semmit.

Az Új Cimborának azok az igazi barátai, akik a toborzásban részt vesznek. Ime felsoroljuk, *kik voltak az elmúlt évben az Új Cimborá kis barátai:* Illyés Endre (1 előf.), Szilveszter Lajos (2), Fülöp Éva (1), Szabadi Baba és Öcsi (2), Meisner Éva (1), Meisner Renée (1), Föedli Greti (1), Weiss Irén (5),

Rozenfeld Károly (1), Rozenfeld Lili (2), Daróczy Bözsi (1), Gáspár Pál (1), Balogh Margit (1), Farkas József (1), Daróczy Éva (1), Visky Judit (1), Szigyártó Ilona (2), Hecht Dóra (2), Friedmann Elza (2), Dániel Mária (1), Blau Éva (2), Könyi Mária (2), Szilágyi Tibor Kolozsvár (3), Szabó Jancsi Szatmár (4), Novák Béla Gyergyószentmiklós (2), Szabó Sanyi Szatmár (5), Henner Aranka Nagybánva (3), Papp Iduka Szatmár (2), Bányai Károly Kolozsvár (2), Kántor Manyi Dés (1), Marosffy Baba Ploesti (1), Br. Bánffy Mária (1), Sprenger Gyuszi Szatmár (1).

Nyertesek lettek: Szabó Sanyi (kis fényképező gép), Szabó Jancsi (lombfűrész felszerelés), Henner Aranka (könyv), Szilágyi Tibor (bélyegalbum), Szabadi Babuka és Öcsi (könyv), Blau Éva (virágmagvak), Friedmann Elza (könyv), Meisner Renée és Éva (könyv és virágmag), Gáspár Pál (könyv), Fülöp Éva (könyv).

Nem részesülnek ajándékban azok, akik időközben lemondták a lapot, de azok sem, akik olyan cimborákat toboroztak, akik nem rendelték meg a lapot.

Egyesek már a toborzás után megkapták az ajándékot, azok hát a verseny lezárta után már ne várjanak ajándékot.

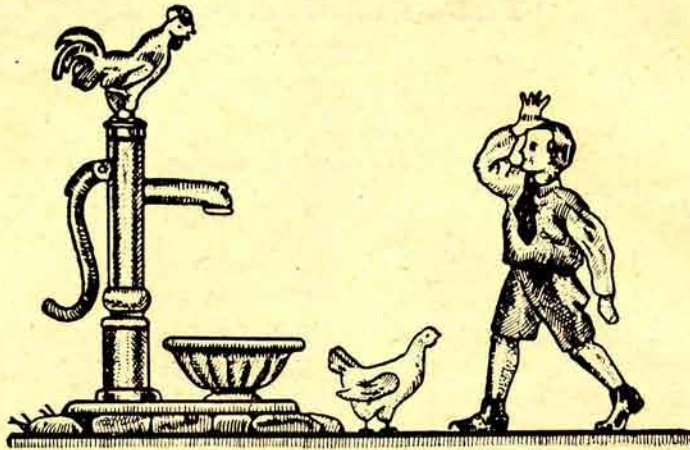
A helybeliek személyesen is átvehetik a szerkesztőségben ajándékaikat. A vidékieknek postán küldi majd el a kiadóhivatal.

Reméljük, hogy a következő toborzó versenyben azok is résztvesznek majd, akik a IV.-ikben, az elmúlt évben nem vettek részt.

*Visszajött a fecskemadár,
A mi kis barátunk.
Várta is már szeretettel,
Várta egész házunk.*

*Isten hozott fecskemadár,
Isten hozott nálunk.
Ereszalji kis fészkedbe,
Jaj, de régen várunk.*

De nagy legény lettél Kikiriki pajtás,
Nem is találsz tanyát ide lenn a földön?
Tyukanyóka látod, itt lenn kotkodácsol,
Tastás néne is csak nem messze bukdácsol.

— Kikiriki nevem — jól mondod legényke.
Nem becsülöm én le, ne gondold, a földet.
De, mert a jó Isten nekem szárnyat adott,
Azért a magasba mindig felszállhatok.

Felhívás

az iskolák igazgatóihoz és a tanító-
sághoz!

Felhívjuk kis lapunkon keresztül a tanítóság figyelmét az Új Cimborá hetedik éves nagy virágkertészkedési mozgalmára. Minden évben ilyenkor sok száz és ezer kis tasak virágmag fut szét az ország minden részébe a gyermekek címére. Kis tasakok öszi-rózsa, nefelejts, harangvirág, szalmavirág, viola, hajnalka, estike, petunia, portulácska s más virágmagvakkal, melyeket ősztől kezdve a tél folyamán a gyermekek küldenek vissza a szerkesztőségbe, s ott a kis cimborák dolgozzák fel, osztályozzák, rakosgatják a kis tasakokat s helyezik bele a magvakat. Tehát az egész kertészkedés a gyermekek munkája.

Az idén olyan mennyiségű virágmag gyűjtemény áll rendelkezésünkre, hogy több száz helyre tudunk magvakat küldeni. De mivel a portóköltés oly sokat tenne ki, hogy azt az Új Cimborá nem vállalhatja, legjobban szeretné a lap szerkesztősége egyes gyermek csoportoknak küldeni a magvakat, iskoláknak, vasárnapi iskoláknak, szívgárda csoportoknak. Így a kertészkedés is bensősége-
sebb, nagyobb eredményű lenne.

Az új iskolai tanterv a kertészkedési tevékenységre fokozott figyelmet fordít, így az Új Cimborá virágkertészkedési mozgalma

nagyszerűen beleillik az iskolák tevékenységi körébe.

Minden iskolának, amelyik legalább egy levélportót bélyegben beküld, az Új Cimborá szívesen küld ajándékba 8—10—12 tasak virágmagot. De küld egyeseknek is, akik a levélportót beküldik.

Virágmagvakat csak május 15-ig küldünk. Ajánlatos azonban még április hónapban kérni a magvakat, mert a legtöbb virágnak a vetési ideje április hóra esik.

A jövő virága.

Ha kis gyermekem édes,
Rayogó, szép szemébe nézek,
Eltűnik a bánat árnya,
S egy pillanatra újra élek...

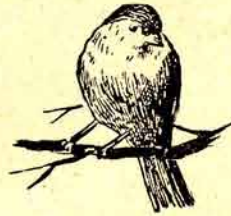
Ó, az ígéret az élet-fáján,
Parányi bimbó, mely virágba szökken...
Istenem! Hogyan lesz, milyen lesz a sorsa?...
Ezt kérdem magamtól, sokszor, önfeledten...

Jó Istenem áld meg az én kicsi drágám,
Szent Lelked tűzével illesd meg a lelkét,
Hogy ne féljen soha az élettől gyáván...
Igy, áld meg, szenteld meg, drága kis életét.

Schullerné Sillay Erzsébet.

Tavaszi öröm.

Irtá: Szepesi Nits István.

Látod a szép selymes füvet a réten?
Látod a szép báránnyelűt az égen?
Selymes fűből báránnyelűt nézem én,
s mint a virág, kel szívemben a remény.

Látod a friss szántáson a magvetőt?
Friss rögön a barázdabillgetőt?
Mikor látom, szívemben a hit ragyog,
mert a vetés igéri a holnapot.

Látod a fűz bársonypuha barkáját?
Hallod a kis madárka víg nótáját?
Fűzfabarka, madárnóta azt mondja,
itt a tavasz, kedvünk semmi sem rontja.

Látod, hogy száll ezer kicsi bogárka?
Tudod, hogy mind a tavaszi fényt várta?
Napsugárban ezer bogár cikázik,
szívemben meg ezer öröm tanyázik.

Öreg anyó.

Irtá: Krüzselyi Erzsike.

Öreg anyó, szegény anyó
All a kapuba lenn:
— Segítséget jó emberek,
Fázom és éhezem!“

Otthon sír a kis unokám,
Ki iskolába jár,
És velem együtt éheznek,
Nincs apja, anyja már!

Ó, hogyan adna szívesen
Mindenkinek, aki jó,
Hogy egy kis kenyeret vegyen
Szegény öreg anyó!

A jó Isten megáldja azt,
Ki másokat segít
És igyekszik letörölni
A sírók könnyeit.

JÓBARÁTOK LEVELEI

Szatmár, július 28.

Kedves Győző és Enikő!

Milyen esodálatosak lehetnek azok a cseppkő alakulatok! Jóformán el sem tudom képzelni, bár már láttam képen és ásványgyűjteményben, de csak egy-egy kis tördéket. A különböző alakulatokra nagyon kíváncsi volnék, s ha gondolkozok, mégis csak úgy képzelem, hogy valami varázsló lakhatott ott valamikor abban a barlangban. Máskülönben mit keresne ott az álnok kígyó, vagy a kegyetlen sárkány...? Majd egyszer, ha a jó Isten is úgy akarja, én is megnézem azt a

barlangot. Képzeljétek a rózsáim már bimbóznak. Mindennap nagyobbak. Alig várom, hogy kinyiljanak. Majd ezekből is küldök.

Enikő! A kopjafás virágkarókat csak legközelebb küldhetem, mert még nincs ki-festve. Szeretettel gondol mindkettőtökre

Attila.

Humor.**A szokás hatalma.**

A tanító az iskolában magyaráz a gyermekeknek:

— Az első labdarugómérkőzést a XVIII. században játszották Angliában...

Jancsi (izgatottan): És tanító úr kérem, ki nyert?

Munkában a kis cimborák.

Játék is, rajz is.

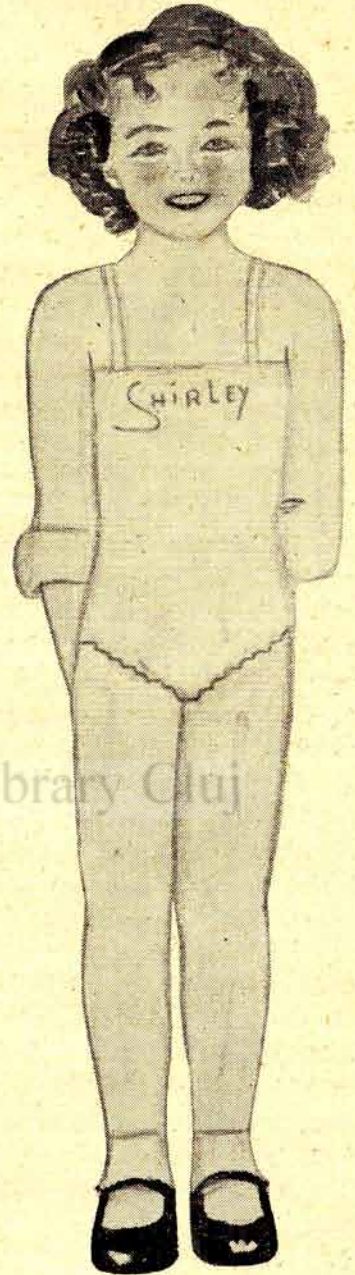
Öltöztető baba minta.

Húsvétra kedves vendége érkezett a cimboráknak. Eljött látogatóba a kis Shirley Temple. Nem csak egy kis cimborához, hanem külön-külön mindenikhez. Nézzétek milyen kedvesen mosolyog rátok. A babamintát indigóval rajzoljátok rá kemény, fehér rajz-papírra. Aztán a haját barnára, feketére, vagy szőkére, az ingecskéjét tetszés szerint rózsaszínre, kékre, zöldre vagy, lilára, a ruháscskáját sötétzöldre, táskáját barnára, szivacsot sárgára, bluzát fehérre, a mellénykéjét pedig piros, zöld és sárga színekkel fessétek ki. A szalagot betűrjük és úgy erősítjük rá a babára.

Szeretném tudni, hány kis cimboránk lesz szívesen látott vendége a kis Shirley?

Ha a fenti kép szerint rajzoljátok a ruhát, csak elől lesz a babán ruha. Most ha azt akarjátok, hogy egészen fel legyen öltöztetve, akkor másolásnál két papírt tegyetek egymásra összehajtván. Persze, kivágás után szétesik a két papírlap. Hogy a babára ráadhassátok, színes pamuttal kössétek össze a vállakat. A hátmintán a szíjjat, táskát s szivacsot nem kell le rajzolni.

Húsvéti látogatás.

A húsvéti ünnepek alatt a toroczkói, tordai, toroczkószentgyörgyi és tordaturai kis cimborákat látogatta meg a szerkesztő néni.

Tordán és Turban alig-alig pislákol egy kis élet a gyermekek között. Annál lelkesebbek a szentgyörgyi és a toroczkói gyermekek. Miért? Azért bizony, mert a gyermekekkel együtt olvasák a lapot a szülők s így tudják, hogy miért áldoznak. Ezért olyan becsült és szeretettel fogadott kis lap e helyeken az Új Cimborák.

A látogatás áldásos eredményét mutatják az újabban belépő kis cimborák nevei: Toroczkón Kerkes Csaba és Cilike, Király Ferus, Juci és Éva, Lakatos Pista és Jakab Judith. Toroczkószentgyörgyön Nt. Csiky Viktor és Sz. Kelemen Irma úrasszony léptek be az Új Cimborák barátai közé. A régi kis cimboráknak is örömet hozott a szerkesztő néni látogatása. Ők virágmagvakat kaptak ajándékba. E helyen mondunk köszönetet Nt. Benczédi Domokos unitárius lelkésznek és családjának, akik olyan szíves készséggel és lelkesedéssel dolgoznak az Új Cimboráért.

Ahogy kis cimboráink írnak...

Bemutakozó.

Szeretett, jó Marcella Néni!

Én is bemutatkozom. Az én nevem Réti Róza, VI. el. o. t. Szamosujváron lakunk.

Élvezettel olvasom a Kis Cimborát és alig várom, hogy megérkezzék. Nagyon tetszenek a mesék, de kivált a rejtvények, amelyeket nincs időm a kellő időre megfejteni. A 6-ik számú Cimborában szép mesék voltak. Többek között legjobban tetszett a „Humoros kép“, minek meséjét megírtam és be is küldöm. Remélem, hogy Marcella néni tetszését is megnyeri.

Humoros kép megfejtése.

I. Csizmás Jankót malomba küldte édesanyja. Jankó elővette kis szekereit, rátette a zsák gabonát és elindult. Szomorúan ment, mert nehéz volt a gabona. Azonban szomorúsága nem sokáig tartott, mert amint hátratekint, megpillant egy lovasszekeret. Arca hirtelen felvidult. Egy jó ötlete támadt.

II. Amint a szekér elhaladt mellette, utána futott és a kis szekér rúdját a nagy szekér hátsó részéhez akasztotta. Maga is beleült a kis szekérbe és vígan közeledett a malom felé, mert nem kellett vonszolnia a terhet.

III. Mikor a szekér a malomhoz ért, elengedte a kis szekér rúdját és az út szélére húzta kis szekereit. A lovas szekér tovább ment. Jankó a hátára vette a zsákot és nevetve nézett az elhaladó szekér után. Örült, mert terve sikerült, és nem kellett húznia a nehéz szekeret. Örömmel lépett be a malom ajtaján és az a közmondás jutott az eszébe: „Többet ésszel, mint erővel“.

Szeretettel üdvözlí és kezeit csókolja
Gherla, 1939. március 21-én.

Réti Róza,

Róm. kath. elemi iskolai VI. o. t.

edves, jó Marcella Néni!

Az „Új Cimborá“ összes lapjait én is szeretettel olvasom és alig várom, hogy a kezembe vehessem. Minden kis időmet az olvasására

használok fel. Nagyon tetszik nekem minden kis olvasmánya és verse. Leginkább a megfejtésekkel szeretek foglalkozni. Most én is megfejtettem a 6. számú Cimborában közölt humoros képet a következőképpen:

Találás kép megfejtése.

I. Egyszer Pityi Palkó gabonát vitt a malomba. Amint ment az úton, észrevette, hogy nem messze jön egy lovas-szekér zsákokkal. Gondolja, miért fárassza magát, mikor elviszi ez a szekér nemcsak a gabonát, hanem még őt is. Megvárta a szekeret és mikor nem vette észre a gazda, odasompolygott és beakasztotta a rudat a szekér láncába úgy, hogy könnyen ki is akaszthassa, ha szükséges. Mikor munkáját elvégezte, ő maga is beleült a szekérbe.

II. Palkó erősen fogta a szekér rúdját. Örvendett leleményes ötletének. Persze, a szekéren ülő gazda, mind ezt nem vette észre.

III. Hamar a malomhoz értek. Pityi Palkó kiakasztotta a szekér rúdját. Felvette hátára a zsákot a gabonával és gúnyosan kacagott a szekér után, hogy nem vette észre őt a gazda és így egész könnyen jutott el a gabonájával a malomba.

Kezeit csókolja szeretettel

Gherla, 1939. március 21-én.

Orbán Anna,

Róm. kath. el. iskolai VII. o. t.

Ki tudja megcsinálni?

— Jól figyeljétek ide, mert nagyon nehéz feladat, mondta nagyapó egy alkalommal. — Ki tudja közületek megcsinálni azt, hogy álljon meg egy lábon, úgy, hogy az a lába, amelyen áll, a falhoz szoruljon, ugyanazon az oldalon a vállát is szorítsa a falhoz. Most emelje fel a másik lábát anélkül, hogy az egyensúlyát elveszítené.

Nos, akinek ez sikerül — írja meg nekünk.

Gyermekszindarabok, mesejátékok táncos szereplői szebb-nél-szebb táncokat tanulhatnak

Viola Glória tánciskolájában

az opera volt primaballerinájánál, Cluj, Strada Iorga 5.

Tanácsok a gyerekek részére.

Kis szívek a nagy szívben.

Üzenjük nektek kis cimborák, hogy a levél-írásnál ügyeljete az írás *csinosságára, rendessége* mellett a *helyesírásra is*. Ép ily fontos a levél keltének helyét és időpontját is megjelölni.

Pásint Elck III. el. Tordatur. A titkos-írással küldött köszönő levelet megkaptam — Adta kis legénykéje! milyen rejtvényt adott fel a szerkesztő nének. De elárulom, hogy megfejtetem. Sőt! a többi kis cimborának is megmutatom. Lássuk ők meg tudják-e fejteni? *Lakos Imi IV. el. ot. Arad.* Nagyon tetszett neked a Koronás kicsi kígyó meséje. Sajnálta, hogy csak olyan rövid volt. No majd írunk hosszabbat. — *Horovitz Tibi, Szatmár.* A megszámozott képrejtvényt megfejtetted. Egy kislányt meg a kutyáját ábrázolta a kép. Azt írod, hogy ilyen számú képrejtvényt máskor is közöljünk.

Sprenger Gyuszi I. el. ot. Szatmár. Még csak első elemista vagy, s milyen szép, rendez levelet írtál. Ezért dicséretet érdemelsz. Írod, hogy hosszabb ideig betegeskedtél. Az ilyen hírek elszomorítják a szerkesztő nént. Remélem, hogy azóta már újra egészséges vagy. A jókívánságokat köszönöm, kis cimborá, hallgassa meg azokat a jó Isten. Nagyszüleidet s édesanyádat melegen üdvözlöm. — *Gálffy Gábor, IV. el. ot. Erdőszentgyörgy.* Utána érdeklődtem kis cimborá a ping-pong asztal méretének 1.45 a szélessége és 2.75 a hosszúsága. A legszorgalmasabb rejtvény fejtőim egyike vagy, de most, hogy gimnáziumba készülsz jövőre, több a tanulni való, ezért most nem fejthetsz meg minden rejtvényt. Reméled azonban, hogy a vakációban lesz rá idő. *Farkas István, II. g. ot. Brassó.* Látom, hogy a versírás komolyan foglalkoztat. Szeretnél tudni, tanulni a versírás művészetéről, vers szerkezetéről, mert érzed, hogy még hiányosok ezen a téren az ismereteid. Kis legény — nem szabad türelmetlenkedned e miatt. A tudás, a művészet, irodalom egy-egy hosszú lépcsősor, amelynek tetejére nem juthat fel senki anélkül, hogy a közbeeső fokokat meg ne járná. Tanulj szorgalmasan az évek meghozzák ezeket a lépcsőket. A gyermek nem kaphatja meg azt, ami az ifjúkornak, vagy a férfikornak az ajándéka.

Furós Évike, Kolozsvár. A legutóbbi számban rosszul szedte ki a neved a szedő bácsi. Bár itt helyben laksz, nem emlékszem rád, nem találkoztam még veled. Jöjj majd be egy szombat délután, hogy megismerjelek. — *Nemecz Alajos IV. el. ot. Szilágycseh.* Edda néni átadta nekem az általa szerkesztett új rejtvényt. Dicséretreméltó buzgalom, hogy egyenesen új rejtvények szerkesztésén töröd a fejed s mindjárt egy új rejtvényvel mutatkozol be. A rejtvény jó is. Azonban ennek a költőnek a nevét már nagyon sokszor befoglalták új rejtvénybe. Próbáld meg

Poty egy más költő nevét rejtvénybe szerkesztetni, akit még senki sem dolgozott fel. Pl. Csokonay Vitéz Mihály, Berzsényi Dániel, Kisfaludi Károly és Sándor, Kölcsey Ferenc, Garay János, Lévy József.

Ft. Lerch Imre, Sombor Backa. Levele a szerkesztőség kezén is keresztül ment. A jugoszláviai előfizetésre vonatkozó megjegyzését figyelembe vesszük és intézkedni fogunk benne. Amint az üzenet mutatja — a címszalagot megváltoztattuk. Az előfizetés rendezésére vonatkozóan a kiadóhivatal ír majd. Különben hogy van megelégedve Főtisztelendőséged a lappal? Lehetne-e további új kis cimborákra számítani ott? A gyerekek bemutatkozó levelét várjuk, fényképpel, vagy anélkül.

Tiszt. Ncumann segédlelkész, Petrograd, Banat. Örömmel köszöntjük lapunk előfizetői közt Tisztelendőségedet is. Hogy van megelégedve az erdélyi kis cimborák lapjával? Szeretnénk remélni, hogy a további összeköttetések során még kapunk onnan néhány kis cimborát. Ha az alkalom úgy hozná, én magam is átmennék szívesen egy ismerkedő útra, hogy szemtől szembe is megismerhessük egymást az ottani kis cimborákkal s gyermekekkel.

Topolá és Vidéke, Bachei Topola. A lapot cserepéldányként beindítottuk. Azonban a mai napig egy példány sem jött részünkre. Kérjük a dolognak utánanézni. Hálásan megköszönnénk, ha a lapban foglalkoznának időnkint az Új Cimborával s a megjelenő új számok tartalomjegyzékét az előfizetésre való felhívással leközzölnék. — *Főtiszt. Dániel Géza, Kikinda.* Előzetesen hosszú levelet írt a szerkesztőség, amelyben fel-említette, hogy a *Gyermekvilág* c. lapból még egy példány sem érkezett. Remélhetőleg ugyanez az eset nem áll fenn az Új Cimborával? Hisszük azonban, hogy egy jó napon mégis csak megjő a kis cserelap és sikerülni fog majd szorosabb összeköttetést megteremteni.

Pálur István Piskolt. Addig is, míg megleghangú levelére válaszolok, szeretettel köszöntöm s kívánok kellemes és békességes húsvéti ünnepeket. — *Fölöldi Mihály Zimbru.* Amint tudok, levélben válaszolok. Addig is melegen üdvözlöm. — *Csiszár Gyula, Páfal.* Remélem e sorok ott-hon találják. Sikerül-e a toborzó? Üdv. — *Sarka Lajos Cseffa.* A beküldött versek mind használhatóak voltak. További munkálkodását szívesen vesszük.

Vezeti: Jóska bácsi

Titkosírás-rejtvény.

Beküldte: Pásint Elek, III. el. o. t., Tordatur.

Édes	örültem	a husvétot	letszett
nekem	nélunk	neki	Marcella
néni	Már	töltse	Várjuk
Kezeit csókolja:	hogyan	Köszönöm	el is
olvastam	a könyvet	Marcella	Pásint
Elek.	néni	Nagyon	Nagyon

Ilyen rejtvényt közöltünk a jan. 1-i számban. Ott van abban a számban megfelelő rostély, vagy másképpen kulcs, amelynek a segítségével könnyen megfejtheti még a második elemista is. A jan. 1-i számban az utasítás is megvan, hogy kell használni a rostélyt. Ugyanolyan rendszerű rostélyt kell készíteni, de fenti méretnek megfelelő.

Kockarejtvény.

Beküldte: Demeter Ernő, II. g. o. t., Arad.

*V	y	t
M	ö	r
i	a	r
m	ö	h
s	ly	á

Ebben a kockarejtvényben egy költő neve van elrejtve. Keressétek meg!

Betűrejtvény

Beküldte: Soós Nusika, III. el. o. t.
Sülelmed.

R ^{o o o}
_{o o}

Szórejtvény.

alma alma kérdőnévmás ll=ly
alma alma S a R áll
alma alma

A kiadóhivatal közleményei.

Az „Uj Cimbora“ minden olvasóját kérjük, hogy hátralékos előfizetésüket, ha eddig még nem küldötték volna be, mielőbb egyenlítsék ki ez év végéig. Külföldi előfizetőinket is kérjük, hogy szíveskedjenek hátralékaikat nem régiben kiküldött felszólításaink értelmében ez évre rendezni.

„Uj Cimbora“ Kiadóhivatala
Cluj. Str. Baron L. Pop 5.

Beküldött előfizetési díjak.

Március és április hónap:

Róm. kath. el. iskola, Csikkarcfalva, Dajbukáth Jolánka és Gábor, Gyimesbükk, Csíki Tibor, Segesvár, Beczó Gabriella, Barolt, Daday Adám, Semesnye, Amirás Márton, Torda, 1939. jul. 1-ig. Bartha Edith és Magdolna, Brassó 1939. október 1-ig. Bodonyi Ilonka, Nagyszeben, Szabó Klárka, Resicza, 1939. szept. 1-ig. Gyurcny Feri, Arad, 1939. ápr. 1-ig. Bartha Sándor, Angyalos, 1940. jan. 1-ig. Takács Albert, Zilah, 1938. jul. 1-ig.

Nőszövegségek. Iskolák figyelmébe!

Egész estét betöltő parádés, szép gyermekelőadások rendezésére nagyszerűen bevált T. Ferenczy Marcella „Zizi“ c. énekes táncos meseoperettje, melynek gépelt szöveggönyve még néhány példányban kapható. Ára 170 Lei és portóköltés. Megrendelhető a szerkesztőségünkön keresztül.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck., Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltesti.
Kormos Jenő, Chiend
+ + +

Minden cikkért a szerzője felelős.

Gyermekek! tíz órára az iskolában

Strada Calea Victoriei 14

Katona-kiflit kérjétek!